

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 4 szpalcie (szer. szp. 69 mm) 3.— Zł. Drobne za słowo 24 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej 3 słowa) 40 gr.

Rok III.

Nr. 35.

Kraków, środa 12 lutego 1941 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję reklamy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie przesyłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 Zł., z odnośnikiem do domu 5 Zł. Na prowincji dopłata pošta. Konto czekowe: Warszawa 658.

Wielka Brytania a morze Śródziemne.

napisał Ward Price, naczelny reporter „Daily Mail”.

Poniższy artykuł opublikowany został w styczniu w poczytnym dzienniku angielskim „Daily Mail”.

Francuzi, których zmysł obserwacyjny jest dotychczas większy niż ich praktyczna zdolność do czynu, mają popularne przysłowie: „Qui trop embrasse, mal étreint” — co przełożone na nasz codzienny język angielski mniej więcej znaczy: „Nie odgryz więcej, niż możesz przeżuć”.

Po uzyskaniu szeregu sukcesów należy zawsze mieć w pamięci tę maksymę. Podobnie jak finansista, stały bywalec giełdy, badacz w nieustannej pogoni za najwyższym zyskiem, w rezultacie przecież zwyciężają łamie kark, tak też i na wojnie

nie jest dowodem rozsądku zbyt puszyć się jednym zwycięstwem.

Mimo, że w ciągu ostatnich dwóch albo trzech miesięcy stale dostarczano nam pomysłnych wiadomości, które porównałyby z produktami natury bujnych okolic morza Śródziemnego, przywiązujący zbyt wiele wagi do tych sukcesów, możemy narazić się na bardzo nieprzyjemną reakcję.

Pierwsza zasada jest traktowanie kampanii, toczących się obecnie w Grecji i w Libii, jako wzajemnie uzupełniających się części pewnej skombinowanej operacji. Jakkolwiek wojnę w Albanii prowadzi nominalnie rząd grecki, na Anglii spoczywa obowiązek zaspokojenia zapotrzebowania Grecji na materiały wojenne. Im bardziej Grecy oddalają się od wojny, tym więcej armii greckiej od nas. Niekorzystna okolicznością byłoby, gdybyśmy byli zmuszeni w azie jakiegokolwiek nowych zawiązków odcierać Grekom jakąś część z tych materiałów wojennych, których potrzebują oni obecnie bardziej niż kiedykolwiek.

Wszystkie przedsięwzięcia wojskowe na morzu Śródziemnym należało rozpatrywać według następującej prostej zasady:

1) Jaką szkodę przyniosą one nieprzyjacielowi?

2) Jaką korzyść dają one nam?

Jeżeli nie uwzględnimy tego sposobu patrzenia na sytuację, można dojść do takiego punktu, z którego będzie można kontynuować sukcesy tylko za cenę nieproporcjonalnie wysokich kosztów. Żołnierze i ekonomie polityczni popadają, może wbrew prawu o zmniejszającym się dochodzie, w ciasną uliczkę.

Z tego właśnie powodu po zajęciu Tobruku, dalsze wdzieranie się do Libii

stanowiłoby dla nas sukces o bardzo wątpliwej wartości.

Jechałby samochodem szosą nadbrzeżną, z Tobruku w kierunku zachodnim przez Cyrenę i Darnę do Benghasi i moge poświadczyć, że nie może wynikać żadna widoczna korzyść z posunięcia się jeszcze dalej brytyjskich sił zbrojnych na wąskim, o pierwotnej kulturze rolnej, pasie ładu pomiędzy pustynią Saharą a morzem, przy równoczesnym oddalaniu się od swoich baz zaopatrzenia.

Waga wije się na wysoką równinę skalną dociera się — ewentualnie — do lasi, małego rozkosznego miasta, położonego własnych źródeł, którego do hoteli i ich europejska cywilizacja nymwana była dotychczas z dochodów loterii, skombinowanych z dochodami z jakichś zawodów samochodowych.

Z Benghasi nie napotykamy już na nic, jak tylko na próżnię, długości 500 mil, na której beznadziejność pustyni podaje sobie rękę z brakiem roślinności.

Na terenie Libii nie mamy nic do wygrania.

Dzięki zwycięstwom pod Sidi Barani, Bardia, Giarabub i pod Tobrukiem stało się zadaniem naszym prestiżowi. W ten sposób osiągnęliśmy wszystko, czego nam mogła dostarczyć zwycięska kampania libijska. I skoro tak już jest, byłoby rzeczą najlepszą, abyśmy się zadowolili teni sukcesami.

Są pewni ludzie, którzy poczynają omawiać możliwość inwazji na europejskim kontynencie i przywrócenie á tempo wolności tym krajom, które obecnie znajdują się pod panowaniem Hitlera.

Jest to wizja naprawdę wzruszająca.

Wysadzenie gdziekolwiek na wybrzeżu

Europy armii ekspedycyjnej, wysadzenie wojsk na odcinku od Dardaneki aż po Nordkap byłoby dla nas czymś w rodzaju wpadnięcia w niemiecką pułapkę. W obecnej chwili można porównać Europę z olbrzymią siatką pajęczą, w środku której czeka przepiętna armia niemiecka. Wyładowanie niewielkiego brytyjskiego korpusu gdziekolwiek wzdłuż tego wybrzeża, zmusiłoby siły zbrojne Niemiec, podobnie, jak pajaka, do przebiegnięcia zdradliwej siatki, celem poskromienia nieostrożnej muchy, którą zwabił na własnym terytorium. W walce tego rodzaju, Niemcy korzystaliby z linii wewnętrznej obrony, gdy tymczasem my ponosilibyśmy koszty i ryzyko walibyśmy udział wielkiej floty okrętów handlowych, aby sprostać zapotrzebowaniu naszych wojsk ekspedycyjnych.

Porównania z poprzednią wojną nie prowadzą do celu, a raczej wprowadzają w błąd.

W swoim czasie mogliśmy z całą pewnością przypisać bieg wypadków, oraz nasze zwycięstwo, gdybyśmy byli znaleźli odpowiednią drogę uderzenia we flankę nieprzyjaciela, podobnie jak to uczynił mr Churchill, gdy rozpoczął kampanię dardanelską.

Ale tego rodzaju przedsięwzięcia muszą być oceniane tylko od wypadku do wypadku jako przedsięwzięcia pomyślne. Aczkolwiek kampania dardanelska była dobrym pomysłem, to jednak przedsięwzięcie salonickie, jakie bezpośrednio potem nastąpiło, było za kosztowne w porównaniu z wynikiem, jaki ostatecznie osiągnięto.

W obecnej chwili nie zachodzi koniecz-

Napływające z Berlina uporczywe komunikaty o mającym nastąpić niemieckim marszu na Balkany mają przypuszczalnie na celu zwabienie nas do nowej przygody na terenie Europy południowo-wschodniej. Ze stanowiska Hitlera miałby tego rodzaju krok dwójakiego rodzaju korzyści dla nas. Dałoby to możliwość Hitlerowi rzucenia przeciwko nam tych milionów niemieckich żołnierzy, które obecnie mają odpocząnek, a równocześnie i tem chętniej, zwabiłyby go nasze siły bojowe w rejonie morza Śródziemnego po to, aby utrzymać nas na nowym i odległym terenie wojennym — właśnie w tym okresie, w którym on zamierza, przy użyciu wszystkich stojących mu do dyspozycji środków i materiałów, dokonać inwazji na nasze wyspy.

ność czynienia tego rodzaju oświadczeń, bowiem nie jesteśmy zmuszeni — jak to miało miejsce w poprzedniej wojnie na froncie zachodnim — trwonić naszych najlepszych sił na skazane na niepowodzenie ataki na niemieckie pozycje. Klęska Francji przyniosła nam swego rodzaju korzyść. Uwolniła nas od więzów kontynentalnych, dając nam zarazem całkowitą swobodę ruchów. W naszym dążeniu do zwycięstwa (eagerness for victory) nie wolno nam w obecnym przedczesnym momencie — pozwalać sobie na błędy w rodzaju zmierzania się z Niemcami na kontynencie europejskim, na którym są oni tak potężni, że szale wybitnie przechylają się na ich stronę.

Groźba zamachu angielskiego na flotę francuską w Syrii.

(=) Rzym, 11 lutego. Według dotychczas niepotwierdzonych pogłosek, naczelna komenda wojsk brytyjskich w Kairze miała zwrócić się w sposób ultimatywny do francuskich wojskowych władz w Syrii z żądaniem oddania do dyspozycji jednostek francuskiej floty śródziemnomorskiej, znajdujących się obecnie w porcie Bejrutu.

Krótkoterminowe angielskie ultimatum miało na celu natychmiastowe kroki wojenne w wypadku odmownej odpowiedzi.

Według nadeszłych tutaj depesz znajdują się w porcie Bejrutu jedynie nieliczne i mniejsze, a nawet przestarzałe jednostki floty francuskiej, którym mimo to Anglii przypisują wielką wartość. Według tutej-

szych przypuszczeń, w tym wypadku zanościł się na powtórzenie incydentów, jakie rozegrały się po upadku Francji w portach Oranu, Dakaru i Aleksandrii.

Wysłki brytyjskiej admiralacji, zmierzające wówczas do zawładnięcia siłą jednostkami francuskiej floty wojennej, pozostały bez jakiegokolwiek wyniku a równocześnie wywołały w francuskiej opinii publicznej prawdziwą powódź oburzenia z powodu zamachów, dokonanych przez b. sprzymierzeńców.

O ile depesze o wystąpieniu angielskim miałyby się potwierdzić, to angielskie ultimatum znajduje się w chwili obecnej w ręku wysokiego komisarza francuskiego w Syrii.

Dwie duńskie łodzie-cysterny zarekwirowane przez Stany Zjednoczone.

Ostry protest prasy duńskiej.

(S) Kopenhaga, 11 lutego. Biuro prasowe „Ritzau” doniosło wczoraj, że dwie z pośród łodzi-cystern, stanowiących własność duńskiego towarzystwa naftowego, stojące od kwietnia 1940 r. w porcie St. Thomas na Wyspach Dziewiczych wypłynęły do Carlpla w Wenezuellę, celem zabrania stamtąd ładunku ropy naftowej do Nowego Jorku.

Wiadomość tę przynosi dziennik „Faedrelandet” w sensacyjnej formie pod nagłówkiem „Piractwo przeciw okrętom duńskim w Stanach Zjednoczonych rozpoczęte”, w dalszym zaś tytule mówi o niesłychanym zamachu amerykańskim wobec starego narodu żeglarskiego.

Jak stwierdza następnie „Faedrelandet” w komentarzu do tej wiadomości zamach ten nie był niespodzianką. Był on już od dawna przygotowywany.

Okręty te, które w toku wykonywania swoich spokojnych obowiązków zostały zmuszone złą pogodą do zawinięcia do

portu i następnie nie wykroczyły w żaden sposób przeciw zasadom neutralności, obecnie padły ofiarą swego losu.

Z drugiej strony Dania nie może w tym wypadku nie poradzić. Nie może ona być z ludźmi, którzy przykładają broń do piersi bezbronnym ludzi. W ciągu przeszło tysiącletniej historii żeglarsstwa incydent obecny, którego ofiarą padła Dania, stanowi jedyny w swoim rodzaju unikat. Jeszcze żaden stary naród żeglarski nie spotkał się z takim traktowaniem, jak obecnie Dania. Nie zapomni również, że zamach ten dąży do skutku tylko wtedy, gdy Stany Zjednoczone mogły udzielić pomocy Anglii. Okoliczność ta nie stanowi również niczego nowego.

Narody anglosaskie we wszystkich epokach historycznych wysyłały inne narody do walki w imię swoich interesów, teraz dodano do tej tradycji nowy przeżytek w postaci bezprawnego zawładnięcia statkami duńskimi.

Zakaz żeglugi w strefie wojennej.

(S) Nowy Jork, 11 lutego. United Press informuje z Waszyngtonu, że Izba reprezentantów uchwaliła jednogłośnie projekt przyjęty poprzednio przez komisję spraw zagranicznych, przyczem ustawa o pomocy Anglii nie zmienia w niczym uchwał dotyczących neutralności, oraz że amerykańskie okręty handlowe nadal obowiązują zakaz pływania w strefach wojennych.

Tylko na własne ryzyko.

(=) Panama, 11 lutego. Na łamach organu rządowego „Tribuna” ukazało się urzędowe ogłoszenie, według którego okręty panamskie udaję się na wody strefy wojennej, czynią to wyłącznie na własne ryzyko, przyczem rząd Panamy nie bierze żadnej odpowiedzialności za wyniki z tego powodu skutki i niebezpieczeństwa.

Włoscy robotnicy rolni w Niemczech.

(S) Berlin, 11 lutego. W dniach od 17 do 23 stycznia 1941 miały miejsce w Rzymie pertraktacje między delegacją niemiecką pod przewodnictwem radcy ministerjalnego dra Timma, kierownika oddziału w ministerstwie pracy w Rzymie a Związkiem faszystowskich robotników rolnych w sprawie wyjazdu włoskich robotników rolnych do pracy na obszarach Rzeszy, w których brak odpowiednich ilości rąk roboczych na roli.

Rokowania, toczące się w przyjaznym duchu, wykazały również w dziedzinie niesienia pomocy rolnej ścisłą łączność, wiążącą mocarstwa osi. Postanowiono podnieść liczbę włoskich robotników rolnych, udających się w bieżącym roku na roboty rolne do Rzeszy do liczby 60.000 osób.

Laval odrzucił propozycję Petaina.

Genewa, 11 lutego. Z Vichy donoszą: W związku z rozmowami Darlana w Paryżu, opublikowano w niedzielę rano komunikat w prasie, stwierdzający, że szef państwa marzałek Pétain zaproponował Płotrowi Lavalowi wstąpienie do rządu w charakterze ministra stanu i członka dyktatorstwa. Laval nie przyjął jednak propozycji marszałka.

Groteskowy plan ruchu syjonistycznego.

(=) Sztokholm, 11 lutego. Jak donosi „Daily Herald”, w najbliższym czasie ma być utworzona grupa członków parlamentu, która zajmie się problemami żydowskimi.

Jak donosi wymieniony dziennik londyński, grupa ta odbyła już posiedzenie, na którym dyrektor wydziału politycznego ruchu syjonistycznego, Abraham, przedstawił program na temat metod, przy pomocy których żydzi zamierzają udzielić pomocy swoim brytyjskim przyjacielom, oraz zadań, jakie mają być wypełnione wzajemian za to.

W programie tym jest mowa o utworzeniu specjalnej żydowskiej armii, którą Izrael już na początku wojny „groził” Niemcom. Wzajemian za to wysuwa on m. in. żądanie zapewnienia żydom przedstawicielstwa na przyszłej konferencji pokojowej.

Związek Sowietów nie zagraża bezpieczeństwu Stanów Zjednoczonych

(=) Moskwa, 11 lutego. W uwagach na temat oświadczeń amerykańskich dzienników co do rzekomych zamiarów agresywnych Związku sowieckiego na Alasce, pisze „Prawda”, iż na szczególną uwagę zasługuje fakt, że tego rodzaju wymysły omawiane były na konferencji prasowej w ministerstwie spraw zagranicznych w Waszyngtonie, przyczem podsekretarz stanu Welles miał zwrócić uwagę, iż Związek Sowietów nie zagraża bezpieczeństwu Stanów Zjednoczonych.

W sposób sarkastyczny zanotował „Prawda”, że w powyższym wypadku jest to typowe polityczne „delirium tremens”, bowiem od zwyczajnego i wulgarnego zatrucia się alkoholem odróżnić można tą dokładnie obliczoną „delikatną techniką”.

Antonescu mianowany generałem armii.

(=) Bukareszt, 11 lutego. Szef państwa generał Antonescu został przez króla Michała przesunięty do stopnia generała armii.

Firmy japońskie opuszczają Stany Zjednoczone.

(=) Tokio, 11 lutego. Jak donosiliśmy, poczyniono przygotowania do ewakuacji większej liczby Japończyków ze Stanów Zjednoczonych.

I tak „Asahi Szimbun” pisze w sobotę, że członkowie wielkich firm japońskich w Nowym Jorku czynią przygotowania do wysłania do kraju 150 pracowników młodocianych i kobiet, którzy wobec naprężonej sytuacji na oceanie Spokojnym mają odjechać najpóźniej w marcu lub kwietniu. Jak pomyślnie stwierdza w dalszym ciągu, antyjapońskie zarządzenia gospodarcze w Stanach Zjednoczonych doprowadzi-

ły już do znacznego skurczenia się handlu amerykańsko-japońskiego. Spowodowały one zamknięcie nowojorskich biur szeregu firm japońskich. I tak południowo-mandżurskie towarzystwo kolei żelaznych, pewna wielka japońska fabryka włókiennicza, oraz szereg mniejszych japońskich towarzystw handlowych zdecydowały się już na ten krok. Podobnie zastrzeżenie amerykańskiego systemu licencji, wchodzące w życie z dniem 15 lutego doprowadzi — jak stwierdza wymieniony dziennik — do redukcji żeglugi handlowej na oceanie Spokojnym w kierunku Japonii o 80%.

Zmyślona wiadomość o zatopieniu niemieckiego kontrtorpedowca.

(S) Berlin, 11 lutego. Urzędowo komunikują: „Publikowana przez agencję Reutersa depesza, pochodząca z urzędowych źródeł brytyjskich, jakoby w dniu 9 lutego storpedowano niemiecki kontrtorpedowiec na wysokości wybrzeża Norwegii, jest całkowicie zmyślona”.

Wielkie zwolennikiem ustawy o pomocy dla Anglii.

(=) Nowy Jork, 11 lutego. „New York Times” w swym wydaniu piątkowym zamieszcza depeszę z Waszyngtonu, w której zaznacza o mającej nastąpić akcji Wendella Willkiego na rzecz projektu ustawy o pomocy dla Wielkiej Brytanii.

obecnej znacznie lepsze, niż w roku ubiegłym, mimo braku kilku elektrowni. Z pośród 142 gazowni na terenie jednego z wojсковых округов administracyjnych udało się do chwili obecnej uruchomić 123 zakłady tej kategorii.

W końcu tej konferencji zwrócono się do prefektów z życzeniem, by zwrócili uwagę na konieczność podniesienia wytwórczości produktów rolnych. W tych wszystkich miejscowościach, w których dotychczas nie wymłóceno zeszłorocznych zbiorów zbóż, winne władze francuskie zwrócić się o pomoc do komendantur polowych, które używają swej pomocy. W interesie narodu francuskiego bieżący rok nie powinien być rokiem przełomowym, a więc nie powinno być ugorów.

Krwawe zamieszki w Nowej Szkocji.

(=) Nowy Jork, 11 lutego. Według doniesień agencji prasowych, wydarzyły się w ubiegłą sobotę poważne zamieszki na ulicach Quebecu i New Glasgow na terenie Nowej Szkocji, przyczem w zaciśniętych tych brał udział żołnierz oddziałów kanadyjskich, polejła i ludność cywilna. Liczne potyczki trwały kilka godzin.

Szczególnie poważne rozmiary przybrały zajścia w New Glasgow, gdzie kilkaset żołnierzy wzięło udział w walkach ulicznych z ludnością cywilną. Przez pewien czas było centrum miasta całkowicie zablokowane, przyczem zarówno policja wojskowa, jak i miejska były bezsilne.

W czasie tych incydentów uległo uszkodzeniu kilka gmachów. Jedną z kamienic stanęła w ogień. Kilkudziesięciu żołnierzy trzeba było umieścić w szpitalach. Władze odmawiają informację co do liczby rannych, niemniej odmawiają one podania właściwych przyczyn zamieszek.

Stacjonowany w Quebec pułk piechoty Highland Light, który niedawno został przemieszczony z miejscowości Bradford (Ontario), został ukarany bezterminowym aresztem koczowym za to, że 400 żołnierzy tego pułku stało się z policją z powodu zatrzymywania przez nią 2 żołnierzy. W czasie walk ulicznych, trwających z górami godzinę, został m. in. ranny szef policji miejskiej major Bigaquette. Nie jest to pierwszy wypadek ulicznych incydentów, w których udział brali kanadyjscy żołnierze z oddziałów, stacjonowanych w Quebecu.

Dymisja ministra wojny Paragwaju.

(=) Buenos Aires, 11 lutego. Jak wiadomo, ustąpił niedawno minister spraw wewnętrznych Paragwaju, zaś obecnie podał się do dymisji minister wojny pułkownik Gaudioso Nunes.

Prezydent państwa wstrzymał się narazić odwołania swoich ministrów, ograniczając się do powierzenia ministrowi spraw wewnętrznych pułkownikowi Machucu kierownictwa obu resortów w zastępstwie.

Nieudany atak bryt. samolotów na wybrzeże Norwegii.

(S) Berlin, 11 lutego. Baterie artylerji ostrzeliwały w godzinach popołudniowych dnia 2 lutego brytyjskie samoloty torpedowe, które usiłowały dokonać ataku na południowo-zachodnie wybrzeże Norwegii.

Wszystkie zrzucone przez nie torpedy, minęły się z celem. Jeden z samolotów został trafiony tak poważnie, że nie zrzuciwszy ładunku pocisków, zawrócił i prawdopodobnie spadł w czasie lotu powrotnego.

Otwarcie filii niem. Instytutu Umiejętn. w Szeged.

(=) Budapeszt, 11 lutego. W ubiegłą niedzielę popołudniu odbył się w Szeged akt otwarcia filii niemieckiego Instytutu Umiejętności.

Przemówienie inauguracyjne wygłosił niemiecki konsul Erich Kampf, podnosząc tradycyjne węzły przyjaźni, łączące Niemcy i Węgry, wyrażając równocześnie życzenie lepszej przyszłości w tworzącej się nowej Europie.

Z ramienia władz węgierskich powitał rektor uniwersytetu Mikołaj de Horthy fakt utworzenia filii instytutu, będący nowym przyczynkiem ku pogłębieniu kulturalnych stosunków, łączących oba zaprzyjaźnione państwa.

Sytuacja Anglii w Połud. Afryce.

Moskwa, 11 lutego. „Krasnyj Flot” zamieszczając przegląd wypadków zagraniczo-politycznych, zwraca uwagę na niepokojące, jakie wybuchły w ostatnich tygodniach na terenie Unii Południowo-afrykańskiej.

Dziennik podkreśla, że rząd angielski już od początku wojny zwracał szczególną uwagę na wielkie znaczenie unii południowo-afrykańskiej zarówno ze względu na jej ważne położenie strategiczne, jak i ze względu na bogactwo jej surowców, mających wielkie znaczenie dla przemysłu wojennego. Starcia uliczne w Johannesburgu, stwierdza dziennik moskiewski — świadczą o trudnościach, na jakie napotyka Anglia w tem dominium. Walka wewnętrzno-polityczna w unii południowo-afrykańskiej, która stanowi reminiscencję dawnych wypadków historycznych, przybrała w ostatnim czasie szczególnie ostre formy. W miarę coraz większego wciągania do wojny rezerw materiałowych i ludzkich Unii południowo-afrykańskiej, zaznacza się będzie coraz gwałtowniejszy opór ze strony przeciwników udziału południowej Afryki w wojnie.

Jaka prasa istnieje w Mongolii?

Kraków, 11 lutego.

Jak wiadomo, znany był druk na wieki wieków przed Europą w Chinach, to też Chiny posiadały prasę o wiele wcześniej przed naszymi dziennikami. Ludowa Republika Mongolii, obejmująca dzisiaj około 900.000 mieszkańców posiada jednak niewiele pism bo tylko cztery, które wychodzą w Ulan Bator (Urga). W stolicy tej znajduje się jedyna drukarnia, która drukuje wszystkie cztery pisma. Jedno z nich należy do kierownicy krajem partii „Unen”, co znaczy „prawda”.

Od roku 1921 nadaje to pismo ton polityce mongolskiej. Wychodzi ona jako dziennik o dosyć dużym nakładzie, natomiast gorzej przedstawia się sprawa z aktualnościami tego pisma, gdyż olbrzymie przestrzenie, jakie trzeba przebyć aby skomunikować się z ludzkimi osiedlami powodują, że abonenci dostają pismo nieraz po wielu tygodniach.

Po większej części przesyła się prasę mongolską autami, jak np. istnieje połączenie samochodowe między Ulan-Bator a Kobdo, miastem będącym stolicą okręgu, a leżącą w odległości 1.000 km od Ulan-Bator. Gdy panuje niepogoda dziennik dociera do Kobdo po 25 dniach. Natomiast dobrze przedstawia się sprawa korespondentów tego dziennika, gdyż posiada ich aż 700. Ze wszystkich stron Mongolii napływają więc od tych dobrowolnych i niepłatnych korespondentów wiadomości użytkowane przez oficjalne pismo. Opowiada ono zresztą sowieckiej „Prawdzie”, która również jest organem partii, natomiast dziennikowi „Izwiestja” będącemu organem rządu sowieckiego i najwyższego Sowietu, odpowiada wydawane w Ulan-Bator pismo „Undusi Erche”, czyli „prawo narodowe”. Powstało ono w roku 1932 i jest organem rządu.

W końcu trzeba wspomnieć o piśmie „Salucudun Unen” wydawanym od roku 1932, a będącym pismem organizacji młodzieżowej. W końcu istnieje jeszcze dziennik ministerstwa wojny p. t. „Ulan-odon”, czyli „Czerwona Gwiazda”, co znowu odpowiada sowieckiemu piśmie „Krasnaja Zwiезда”. Wobec tego, że wszystkie te pisma drukowane są na tych samych maszynach, ukazują się tylko dwa razy na tydzień. Posługują się one przede wszystkim wiadomościami sowieckiej agencji prasowej „Tass”, którego komunikaty można w republice mongolskiej dostać w każdym kiosku z gazetami. Pismo to drukowane jest w dwóch szpaltach i omawia różne zagadnienia mongolskie z punktu widzenia Sowietów. Istnieje w końcu w ludowej republice mongolskiej jeszcze jedno pismo. Nosi ono nazwę „Sowremienaja Mongolia” czyli „Współczesna Mongolia”. Jak z tego widać, ułożyły się stosunki prasowe w ludowej republice mongolskiej w dosyć dziwny, niemniej jednak ciekawy sposób.

Skazany za pomoc w ucieczce Rydza-Śmigłego.

Bukareszt, 11 lutego. Sąd wojenny w Craiovej skazał porucznika Horia Deorgesku, który dopomógł b. głównodowodzącemu armii polskiej marszałkowi Rydzowi-Śmigłemu w grudniu 1940 r. w ucieczce przez granicę Rumunii, na 5 lat więzienia i degradację.

Rejestracja zapasów w nieobsadzonej Francji.

Vichy, 11 lutego. Nowa ustawa, wydana przez rząd francuski, zakazuje osobom prywatnym przechowywania zapasów towarów i produktów, przekraczających normalne zapotrzebowanie rodziny. Wszelkie istniejące zapasy mają być natychmiast zgłoszone. Przemysłowcom i kupcom będzie w przyszłości zakazane sprzedawanie towarów, które nie mają nic w wspólnego z ich branżą. Nowa ustawa ma na celu nie tylko zwalczanie coraz szerzej rozwijającego się nielegalnego handlu, ale także ma ułatwić zarejestrowanie wszystkich znajdujących się we Francji towarów.

Zmiana polityki rządu tureckiego.

Belgrad, 11 lutego. Dyrektor dziennika „Vreme”, dr Gregore, który uchodził za dobrane poinformowanego, pisze, że napięcie stosunków między Turcją a mocarstwami osi złagodniało.

Rząd turecki podkreśla neutralność Turcji, oraz życzenie niemieszania się do walki europejskiej, jak długo integralność granic tureckich nie zostanie naruszona. Zdaniem „Vreme” tego rodzaju ewentualność nie istnieje, przynajmniej nie ze strony kontyentu europejskiego.

Niemiecki komunikat wojenny.

Berlin, 11 lutego. Naczelna komenda armii niemieckiej komunikuje:

Samoloty dalekodystansowe pod dowództwem kapitana Fliegela zaatakowały wczoraj w odległości 500 km. na zachód od wybrzeży portugalskich konwój, zabezpieczony przez okręty wojenne, zatopili według dotychczas nadeszłych doniesień okręty handlowe łącznej pojemności 24.500 ton i uszkodzili poważnie dalsze cztery okręty. Tem samym konwój ten został całkowicie rozbity.

Uzbrojone samoloty wyładowcze dotarły aż do Islandii i wzięły pod ogień karabinów maszynowych lotnisko na wysepce, obsadzone przez nieprzyjaciela.

Jeden z samolotów bojowych zaatakował skutecznie bombami u wschodniego wybrzeża szkockiego łódź strażniczą.

Ostatniej nocy ataki samolotów bojowych

kierowane były na ważne ze względów wojennych obiekty w Londynie i Anglii południowo-wschodniej.

W nocy pojedyncze samoloty nieprzyjacielskie zrzucały bomby w dwóch miejscowościach w Niemczech północnych. Szkoda materiałowa powstała jedynie w jednym domu wieśniaczym.

Nieprzyjacieli stracił wczoraj dwa samoloty bojowe w walce u wybrzeży norweskich. Cztery angielskie balony zaporowe zostały zniszczone. Dwa samoloty niemieckie zaginęły.

Po skutecznym ataku na nieprzyjacielski konwój na zachód od wybrzeży portugalskich, jedna z grup samolotów bojowych zatopila sama jedynie od dnia 1 sierpnia 1940 okrągło 350.000 ton nieprzyjacielskiego tonażu okrętów handlowych, a poza tem uszkodziła znaczną liczbę nieprzyjacielskich okrętów handlowych.

Sukcesy włoskiego lotnictwa na wszystkich frontach.

Rzym, 11 lutego. Włoski komunikat wojenny brzmi następująco:

Główna kwatera armii włoskiej komunikuje:

Na froncie greckim nieprzyjacieli poniosł dotkliwe straty w walkach o lokalnym znaczeniu. W walkach ostatnich dni wyróżnił się 14 batalion czarnych koszul legionu Leones. Ożywiona działalność włoskiego lotnictwa przeciwko punktom wzglowym, drog, nieprzyjacielskie stanowiska i wojska zostały w ciągu całego dnia kilkakrotnie skutecznie obrzucone bombami i ostrzelane z karabinów maszynowych. Poza tem trafione zostały z widocznym skutkiem ważne greckie bazy flotowe, kanał Koryneki i wojskowe obiekty w Salonikach. W walkach powietrznych włoscy myśliwcy zestrzelili 11 nieprzyjacielskich samolotów.

W Afryce północnej nieprzyjacielska zmaszerowana kolumna została zmuszona do ucieczki pod Kufra a następnie obrzucona bombami i ostrzelana z karabinów maszynowych przez włoskie lotnictwo.

W rejonie morza Egejskiego nieprzyjacielskie samoloty przeleciały w nocy na 10 lutego nad jednym z włoskich lotnisk. Zatakowane przez włoskie myśliwce i wzięte pod ostrą ogień obronny przez włoską artylerię przeciwlotniczą, oddaliły się, nie powodując żadnych szkód.

W Afryce wschodniej trwała działalność artyleryjska na odcinku pod Keren.

Włoskie lotnictwo przeprowadziło nieprzerwane ataki bombowe na nieprzyjacielskie wojska, samochody i stanowiska

artyleryjskie. Jedną z formacji włoskich samolotów myśliwskich podjęła w locie zniżonym atak na nieprzyjacielską bazę lotniczą i zniszczyła 15 nieprzyjacielskich samolotów na ziemi.

Nieprzyjacielskie samoloty dokonały nalotu na kilka miejscowości, które jednak dzięki szybkiej interwencji włoskich myśliwców i włoskiej artylerji przeciwlotniczej pozostały bezskuteczne. Jeden samolot typu Blenheim został zestrzelony.

Jeden z włoskich samolotów nie powrócił do swej bazy.

O świcie dnia 9 lutego, korzystając z silnej mgły, formacja floty nieprzyjacielskiej pojawiła się w pobliżu Genui. Mimo natychmiastowej interwencji obrony nadbrzeżnej marynarki wojennej, salwy nieprzyjacielskie, które nie trafiły w żaden obiekt wojskowy, spowodowały, według dotychczasowych doniesień, zabicie 72 osób i zranienie 226 osób z pośród ludności cywilnej, jak również znaczne szkody materiałowe w domach mieszkalnych. Spokój i dyscyplina ludności Genui były ponad wszelkie pochwały.

Jedną z włoskich formacji lotniczych doścignęła popołudniu nieprzyjacielskie okręty i trafiła krążownik bombą w tylną część pokładu.

Angielskie samoloty przeprowadziły kilka nalotów na Livorno i okolice Pizy, gdzie nie stwierdzono żadnych szkód. W Livorno artylerja przeciwlotnicza zestrzeliła jeden nieprzyjacielski samolot.

Straszną katastrofą autobusowa

Ze 150 metrowej wysokości w przepaść.

(=) Belgrad, 11 lutego. Na drodze górskiej, przecinającej przełęcz Czakor-Pecz w Jugosławii, wydarzyła się wstrząsająca katastrofa. Oto autobus pocztowy, wiozący 7 pasażerów, stoczył się ze zbocza górskiego i spadł w dół z wysokości około 150 metrów.

Wypadek ten na szczęście nie przybrał groźniejszych rozmiarów z powodu olbrzymich mas śniegu leżącego w górskich masywach, a na których autobus się zatrzymał. Pasażerowie i szofer wyszli z tego wypadku z licznymi obrażeniami, ale żyją.

Praca nad odbudową francuskich obszarów okupowanych.

(=) Paryż, 11 lutego. W St. Germain odbyło się zebranie prefektów z okupowanej części Francji przy udziale międzynarodowych czynników z ramienia niemieckich władz okupacyjnych. Tematem tej konferencji było ustalenie warunków dla podjęcia akcji odbudowy na obszarach okupowanych.

Po powitaniu prefektów przez niemiecką administrację wojskową w imieniu armii niemieckiej, przedstawiciele niemieckich władz wojskowych oświadczyli gotowość oddania do dyspozycji wszystkich stojących im do dyspozycji środków, które pozwoliłyby narodowi francuskiemu przeżyć ten okres wojny.

Niemieckie władze administracyjne zwróciły przytem uwagę na dokonane już prace

przy odbudowie środków komunikacyjnych, podkreślając zarazem olbrzymie wysiłki, jakie włożono w naprawę i przywrócenie stanu używalności sieci kolejowej, oraz żeglugi rzecznej, jak i niemniej odrestaurowanie niezliczonej liczby mostów, które zniszczyły cofające się wojska francuskie.

Dzięki szybkości, jaką rozwinęły wojska niemieckie, oraz dzięki pracy kolumn robotniczych, zajętych naprawą uszkodzonych lub zniszczonych środków komunikacyjnych, oraz sieci elektrycznej, zdołano uniknąć zniszczeń o wielkich rozmiarach. Zaopatrzenie ludności zdołano w szybkim czasie zmontować. Zaopatrzenie miast i osiedli w energię elektryczną jest w chwili

Zmiany w berlińskim korpusie dyplomatycznym.

Dino Alfieri, ambasador włoski.

Berlin, w lutym.

Po przeszło rocznej przerwie, wydano obecnie w Berlinie „wykaz członków korpusu dyplomatycznego w Berlinie”.

W porównaniu do dawnych wydań ostatni wykaz zawiera cały szereg zasługujących na uwagę zmian, które są wyrazem obecnego stanu politycznego. Obecnie w Berlinie znajduje się 11 ambasad, 29 poselstw i jeden stały charge d'affaires. Przed wojną, w kwietniu 1939 r. było 15 ambasad, 37 posłów i dwóch stałych charges d'affaires, którzy reprezentowali swoje państwa w stolicy Rzeszy.

Wydarzenia wojenne i rozmaite zmiany w mapie Europy

wpłynęły oczywiście także i na stan korpusu dyplomatycznego w Berlinie.

Jak wiadomo, po wybuchu wojny odjechali z Berlina ambasadorzy Polski, Anglii i Francji oraz posłowie Iraku, Unji południowo-afrykańskiej i Egiptu. Po wkroczeniu wojsk niemieckich do Norwegii opuścił również Berlin poseł norweski. W kilka tygodni później poszli w jego ślady ambasador belgijski, poseł holenderski i stały charge d'affaires Luxemburgu.

Dalsze zmniejszenie berlińskiego korpusu dyplomatycznego nastąpiło po włączeniu trzech republik bałtyckich do Z. S. R. R. w ub. roku. Wówczas zniesiono poselstwa Litwy, Łotwy i Estonii, podobnie jak niemieckie przedstawicielstwa w tych krajach. Budynki poselstw państw bałtyckich w Berlinie przeszły w posiadanie ambasady sowiecko-rosyjskiej. W dotychczasowym poselstwie litewskim mieści się obecnie generalny konsulat Z. S. R. R. Zmieniło się także niejedno

w personalnym składzie dyplomatycznych przedstawicielstw w Berlinie.

Flaga na ambasadzie hiszpańskiej w Berlinie.

Japonia i Z. S. R. R. posłały nowych ambasadorów do Berlina. Związek sowiecki reprezentuje obecnie zastępca komisarza ludowego dla spraw zagranicznych Włodzimierz Dekanoszow a Japonię generał-porucznik Hiroshi Oshima, który już raz reprezentował swój kraj na placówce berlińskiej.

Polityczne znaczenie obydwóch tych nominacji jest dobrze znane.

Stany Zjednoczone są reprezentowane przez ambasadora Hugh'a Wilsona. Obecnie przebywa w Berlinie dziesięciu ambasadorów, licząc w to i Oshimę, który znajduje się w podróży z Tokio na swą nową placówkę.

Ponieważ szeregowanie ambasadorów zależy od czasu ich służby, który liczy się od dnia wręczenia listów uwierzytelniających głowie państwa, przeto otrzymujemy następujący obraz:

dziekanem korpusu dyplomatycznego jest nuncjusz Apostolski Cezary Orsenigo.

Dziekanką korpusu jest małżonka najstarszego pod względem czasu służby ambasadora. Obecnie jest nią pani Chen, żona ambasadora chińskiego. Następnie idą inni ambasadorzy w kolejności: Argentyna, Brazylja, Turcja, Włochy, Chile, Hiszpanja, Z. S. R. R. i Japonia.

Wśród 29 poselstw nie wszystkie stamowiska szefów misji są obsadzone. Irlandja, Kolumbia, Ekwador i Rumunia chwilowo nie mają posłów w Berlinie. Przedstawicielem Irlandji jest sekretarz legacji Wainock, charge d'affaires „an interim”, który jest pozatem jedynym dyplomatą irlandzkim w Berlinie. Dotychczasowy poseł ir-

Gen. Hiroshi Oshima, nowy ambasador japoński w Berlinie.

landzki w Berlinie został wkrótce po wybuchu wojny odwołany.

Irlandja jest zatem jedynym dominium brytyjskiego imperjum, które posiada

Nowy gmach poselstwa jugosłowiańskiego w Berlinie.

W kilku wierszach.

Z pośród 1300 żołnierzy fińskich, którzy zaginęli w czasie wojny fińsko-rosyjskiej, ogłosiły władze 300 nazwisk, uznając ich za zmarłych. Bepośrednio po zawarciu pokoju, 4000 osób uchodziło za zaginionych, wkrótce jednak dowiedziano się o losie 2400 zaginionych, co do których okazało się, że większość przeżywa w niewoli sowieckiej.

W okolicy Moskwy dokonano ćwiczebnego skoku ze spadochronami grupy 12-tu spadochroniarzy, wyposażonych w narty, którzy bezpośrednio po zeskoku byli zdolni do marszu. Nadmienić wypada, iż skoku dokonano z wysokości 5000 m.

Na brytyjskich wyspach kolonialnych na Oceanie Południowym, gdzie, jak wiadomo, znajdują się wielkie plantacje kopy, zamagazynowano 200 tysięcy ton tegoż surowca, będącego wynikiem ostatniego, oraz przeszłego zbioru. Z powodu trudności wojennych, surowca tego nie można sprzedać, ani też przewieźć.

Na uniwersytecie moskiewskim odbędzie się niebawem nowy odczyt w języku niemieckim, którego treścią ma być utwór Goethego „Cierpienia Werthera”.

W miejscowości Kolomenskoje pod Moskwą powstał park muzealny, będący zbiorem dzieł architektury Związku Sowieckiego. Wśród staro-rosyjskich cerkwi i zamków mieści się tam również drewniany pałac cara Piotra Wielkiego.

Norweski departament policyjny wydał zarządzenie, według którego wszystkie osoby, które przekroczyły 15-ty rok życia, a przebywają na terenie Norwegii, są obo-

wiazane do posiadania dowodu osobistego z fotografią.

Delegacja młodzieży japońskiej wyjechała do Niemiec pod kierownictwem radcy rządowego w ministerstwie wychowania Koyana.

W Stanach Zjednoczonych odbywa się agitacja za odbyciem w dniach 5 i 6 kwietnia amerykańskiego kongresu narodowego, jako w rocznicę wypowiedzenia wojny przez Amerykę w r. 1917. Na kongresie tym mają się odbyć demonstracje na rzecz obowiązków Amerykanów zachowania pokoju i wstrzymania się od udziału w wojnie.

Z powodu wielkich trudności przywozowych spadły dochody w Szwajcarii z opłat celnych w roku 1940 o 74 miliony franków, dając kwotę 230 milionów franków.

Z wielką owacją spotkał się pewien mówca, który zabrawszy głos na obradach 7-go Kongresu młodzieży amerykańskiej w sprawie ustawy, dotyczącej pomocy dla Anglii, nazwał ją „pewną drogą do przeniesienia się na tamten świat co czwartego młodzieńca amerykańskiego, podobnie jak to miało miejsce z pożyczką wojenną Morgana w r. 1917”.

Jak donosi agencja Reutersa, brytyjska admiralica zmuszona jest z przykrością zakomunikować o zatonięciu łodzi strażniczych „Almond” i „Arctis Trapper”.

Krytyczna sytuacja hodowców bydła w południowej Argentynie.

(=) Buenos Aires, 11 lutego. Niezwykle krytyczna sytuacja hodowców bydła w południowej Argentynie, spowodowana sil-

mimo wojny własne przedstawicielstwo dyplomatyczne w Berlinie.

Także i poseł niemiecki w Dublinie pełni swoje funkcje, ponieważ Irlandja po wybuchu wojny zdeklarowała swoją neutralność.

Posel rumuński został niedawno temu odwołany, ponieważ musiał objąć stanowisko ministra spraw zagranicznych w swym kraju. Nie objął on jednak swego resortu w Bukareszcie, ponieważ w międzyczasie został utworzony nowy rząd. Przedstawicielstwem dyplomatycznym Rumunii kieruje obecnie radca legacji Brabetianu, który otrzymał tytuł posła.

Ponieważ Paragwaj od dwóch lat posiada w Berlinie stałego charge d'affaires, przeto w obecnej chwili w Berlinie reprezentowanych jest 41 państw.

Z Francją narazie Niemcy nie mają stosunków dyplomatycznych.

Wojna wprawdzie została zakończona, ale póki nie został jeszcze zawarty. Stosunki niemiecko-francuskie zostały uregulowane na podstawie układu w sprawie zawieszenia broni. Oficjalny kontakt między obydwoma państwami zapewniony jest za pośrednictwem niemieckiej komisji zawieszenia broni, do której należy również przedstawiciel niemieckiego ministerstwa spraw zagranicznych i delegacja francuska. Ateż nie jest w Paryżu „ambasador w Francji”, lecz pełnomocnikiem ministerstwa spraw zagranicznych przy dowódcy wojskowym we Francji. Nosi on tytuł ambasadora, lecz nie jest uwierzytelniony przy szefie państwa francuskiego i z tego powodu jego siedziba nie jest Vichy, lecz Paryż.

Odpowiednie agendy francuskie prowadzi ambasador Fernand de Brinon, który również przebywa w Paryżu i który jest generalnym pełnomocnikiem rządu francuskiego w obsadzonej części Francji.

Ambasady włoska, japońska i amerykańska są trzema największymi misjami dyplomatycznymi w Berlinie. Japonia, obok innych dyplomatów, posiada w swej ambasadzie

18 attachés wojskowych.

Większość z nich została zamianowana w ostatnich czasach, po zawarciu paktu trzech mocarstw.

Ścisły sojusz Włoch z Rzeszą Niemiecką, wybił swoje piętno również na zróżniczkowaniu zadań wśród licznych dyplomatów włoskich w Berlinie. W skład personalu ambasady wchodzi m. in. dwóch attachés prasowych, radca techniczny dla problemów robotniczych, który troszczy się o włoskich robotników, przebywających w Niemczech, attache dla spraw kulturalnych, attache dla spraw rolniczych, dalej radca handlowy z dwoma pomocnikami.

Zupełnie inny obraz przedstawia liczna również ambasada Stanów Zjednoczonych. Na liście dyplomatów figuruje 19 sekretarzy ambasady. Wzmocnienie ambasady nastąpiło dopiero przed kilkoma tygodniami. Jest to dowodem ilości prac ambasady amerykańskiej.

Do wielkich misji w Berlinie należy również ambasada sowiecko-rosyjska i w pewnym odstepie, poselstwo szwedzkie, które to placówki są stosunkowo licznie obsadzone. Z. S. R. R. posiada w Berlinie

własne przedstawicielstwo handlowe,

którego kierownik oraz jego dwaj zastępcy posiadają prawa dyplomatów.

Szwecja, która jako jedyna obca legacja dysponuje duchownym poselstwem w stopniu dyplomaty, ma również wiele do czynienia z interesami obcych państw, chronionymi przez poselstwo szwedzkie.

Ciekawym jest wreszcie, że jeden z dwóch włoskich radców ambasady i obydwa radcy ambasady hiszpańskiej noszą tytuły „posłów”.

nem zmniejszeniem zakupów mięsa przez Anglię, w następstwie wstrzymania angielskiej komunikacji okrętowej z portami Santa Cruz i Ziemią Ognistą, została odwołana z całą wyrazistością w apelu, wystosowanym przez argentyński związek producentów mięsa do ministra rolnictwa.

Apel ten stwierdza, że trudności zbytu powiększyły się jeszcze wskutek zarządzeń Chile, które poraz pierwszy wstrzymało coroczny zakup 700.000 żywych owiec w Patagonii. Przerabiano tam dotychczas na użytek Anglii ilości mięsa nie mogą być wywiezione w obecnym czasie z powodu braku okrętów. odczuwanego przez Anglię. Ceny bydła południowo-argentyńskiego, zwłaszcza owiec i tucznych baranów, wskutek niemożności zbytu spadły do tego stopnia, że fabrykom produktów mięsnych nie opłaca się przeróbka tych artykułów, zwłaszcza, że o wysyłce do stolicy związkowej nie może być mowy z powodu braku okrętów.

Wobec tej sytuacji hodowcy bydła proszą rząd o pomoc finansową, celem pokrycia kosztów przeróbki mięsa konserwowego, gdyż w przeciwnym razie będą zmuszeni zaniechać hodowli i wybić swoje pogłowie bydła.

Odwet za popieranie czerwonej Hiszpanji.

(§) Madryt, 11 lutego. Regionalny sąd dla politycznych przestępstw w Barcelonie wydał wyrok, pozbawiający burmistrza miejscowości Le Perthus we Francji wszystkich posiadłości na ziemi hiszpańskiej, a nadto zabraniający wstępu na ziemię hiszpańską.

Burmistrz miejscowości Le Perthus wspomagał w r. 1936 zwolenników czerwonej Hiszpanji, oddając do ich dyspozycji znaczne zapasy broni.

Nowy wicegubernator Libji.

Rzym, 11 lutego. Na miejsce zmarłego Józefa Bruni, nowym wicegubernatorem Libji mianował Mussolini swego dawnego szefa gabinetu Angelo de Rubeis.

Rubeis, który brał udział w wojnie światowej, cieszy się opinią energicznego człowieka, opanowanego i zrównoważonego. Jak podkreślają dzienniki poniedziałkowe, otrzymał on do wypełnienia zadanie pomagania władzom wojskowym u boku gubernatora wojennego Libji marsza Grazianiego. Powierzenie mu tego zadania świadczy o wielkim zaufaniu, jakim się cieszy w rządzie. Rubeis był dawniej wicegubernatorem Somali, gubernatorem Addis Abeby, a ostatnio kierownikiem wydziału kolonizacyjnego w ministerstwie kolonii.

Angielskie posłki w Singapurze.

(=) Borneo, 11 lutego. Jak informuje korespondent „Timesa” z Singapuru, Anglicy wysyłają od pewnego czasu liczne oddziały wojsk i transporty materiału wojennego do Singapuru, a to w tym celu, aby nie zmalać się w sytuacji nieoczekiwanego ataku.

Znaczniejsze transporty wojsk przybyły ostatnio z terenu Indji. Korespondent odbył podróż wzdłuż krajów malajskich, gdzie przekonał się, że we wszystkich miejscowościach znajdują się garnisony wojskowe. Brytyjski naczelny dowódca na Dalekim Wschodzie osobiście dowodził oddziałami hinduskimi jako doskonalnie wyszkolone, ponieważ nabrały one doświadczeń bojowych w wojnie w dżunglach na północno-zachodniej granicy Indji.

Przegląd sowieckiej floty czarnomorskiej.

(=) Moskwa, 11 lutego. Sowiecki komisarz ludowy marynarki wojennej admirał Kuzniecow odbywa w chwili obecnej wizytację sowieckiej floty na morzu Czarnym, biorąc równocześnie udział w symulacjach manewrów floty.

Jak donosi „Krasnyj Flot”, admirał Kuzniecow wygłosił do załogi jednego ze statków liniowych przemówienie, w którym podkreślił konieczność odbywania rejsów, bez względu na warunki atmosferyczne i to na przestrzeni całego roku.

Admirał wziął osobiste udział w ćwiczeniach rejsu okrętu bojowego w czasie śnieżnej zimy.

Wojska japońskie w Saigonie.

Zurych, 11 lutego. „United Press” donosi z Saigona, że należy się tam spodziewać w najbliższych dwóch tygodniach wielkich transportów wojsk japońskich.

Sprawdzenie sił japońskich do tego miasta ma przedewszystkiem na celu poparcie zawartego zawieszenia broni między Syjamem a francuskimi Indochinami, pozbawiając je wojska, zapewne niektóre południowe części Indochin. Z Bangkoku, stolicy Syjamu, donoszą równocześnie, że z chwilą odjazdu syamskiej komisji pokojowej do Tokio stawiało się szereg okrętów wojennych japońskich u ujścia rzeki Menam.

(Jo) **ADRESY APTEK. DYŻURUJĄCYCH DZISIEJSZEJ NOCY W KRAKOWIE:** Krowoderska 74, tel. 149-56; Adolf Hitler-Platz 22, tel. 137-04; św. Gertrudy 1, tel. 136-90; Długa 4, tel. 102-84; Krakowska 9, tel. 102-51; Kazimierza W. 78; tel. 154-55; Szczepańska 1, tel. 104-02; Senatorska 5, tel. 135-78; Mogilska 16, tel. 175-90; Brodzińskiego 1, tel. 221-50.

WŁADYSŁAW BARCICKI.

WIZYTA

Powieść współczesna.

16)

— Do pewnego stopnia... Znamy się od dawna, lubimy się... Oj! panu więcej powiedz?

— Nic, to wystarczy. A jak zapatrzywała się na tę znajomość pani mecenasowa Jerska?

— Pani Jerska? Nie zwracała na to uwagi — odparła urażona Orłowska. — Była za bardzo zajęta swymi sprawami, aby wogóle to zauważyć.

— Sprawami jakiej natury?

— Czysto osobiste! — rzekła z emfazą i pewnego rodzaju złośliwością Orłowska. — Co pani nazywa sprawami osobistymi? Grała na giełdzie? Malowała? Chodziła na przyjęcia?

— Pan komisarz żartuje: sprawami osobistymi nazywa się sprawy sercowe, czyste sercowe.

— To i poprzednio sprawami osobistymi, dla których pani przyszła do mecenas, nazywała pani sprawy sercowe? Czy tak? — Znowu niepokojący wyraz twarzy komisarza wystąpił w całej swej wyrazistości.

— Zapewne. Ale co to pana obchodzi? W końcu! Kocham go i on mnie kocha i nikomu nie do tego.

— Niech się pani nie demerwuje. Ja przeodeń nie z zwykłej ciekawości się o to pytam, tylko urzędowo, a wtedy miema dla mnie tajemnicę i muszę wszystko wiedzieć. Więc pani mówi, że pani Jerska miała sprawy sercowe?

— O, i jeszcze jakie! Wzrusz o tam widać, że ona...

Dr Wächter na zebraniu wójtów i sołtysów w Jarosławiu.

O pogłębienie współpracy społeczeństwa z władzami.

Kraków, 11 lutego. Szef okręgu krakowskiego, Gubernator dr Wächter, zwiedził z okazji swej podróży do Przemyśla, miasto Jarosław, dokąd zwołano zebranie wójtów i sołtysów. Zgórą 300 naczelników gmin, którzy nie zrazili się daleką drogą, zebrali się w komplecie w sali Domu Niemieckiego, chociaż niektórzy z nich odbyć musieli do 30 km drogi saniami, by dostać się do najbliższej stacji kolejowej.

Gubernator dr Wächter, który przed niedawnym czasem przemawiał w powiecie tarnowskim, nowotarskim i jasielskim do polskich i ukraińskich wójtów i sołtysów, po słowach powitalnych, wygłoszonych przez starostę powiatowego dra Eisenlohra stwierdził, że w powiecie jarosławskim dokonano szeregu prac godnych całkowitego uznania. Podkreślił on szczególnie, że naród niemiecki tej wojny nie chciał i że żołnierze niemieccy nie przyszli do tego kraju z chęcią zdobywców.

Rezultaty pracy, osiągnięte obecnie w powiecie jarosławskim, wychodzą na dobro przedewszystkiem miejscowej ludności. Jeżeli młodzież pracuje w Polskiej Służbie Budowlanej lub w Ukraińskiej Służbie Oczyszczającej, to nie czyni ona tego dla Niemców, tylko dla ogółu swojej ludności. Gdy ta wojna, prowadzona w imieniu lepszego jutra Europy, skończy się kiedyś, to nastąpi taki rozkwit, jakiego pojedynczy człowiek dziś sobie jeszcze nie może wyobrazić. Dlatego też musi każdy w tym historycznym czasie stać na swoim posterunku i wykonywać rzetelną i uczciwą robotę.

Po przemówieniu Gubernatora, zwrócił się komisarz wojny gminy Jarosław, wice, Tyrałsky, w następujących słowach do przybyłego: „Panie Gubernatorze! Jako komisarz wojny burmistrz gminy Jarosław, mam zaszczyt powitać Pana Gubernatora imieniem ludności powiatu jarosławskiego, która w osobie Pańskiej widzi nie tylko przedstawiciela najwyższych władz państwowych, ale i tego człowieka, który swą celową pracą nad podniesieniem i rozwojem tak ciężko wojną zniszczonego tera-

nu granicznego oraz jego ludności, zasłużył na jej wdzięczność.

Ludność ta, witając Pana Gubernatora, wyraża za moim pośrednictwem swą wdzięczność w przekonaniu, że dzisiejsza wizyta Pana Gubernatora da mu możliwość zetknięcia się bezpośrednio z tutejszą ludnością i przyczyni się wybitnie do pogłębienia istniejącej już od samego początku we wszystkich klerunkach współpracy, o partej na pełnej lojalności tak miejscowej administracji samorządowej, jak i całej ludności powiatu, czego dowody składała i składa do rąk naszego Pana starostę powiatowego.

Przy tej sposobności, my — burmistrzowie, wójtowie i sołtysi zapewniamy Pana Gubernatora, że naszą całą umiarkowaną, naszą wiedzę i nasze siły poświęcimy według wskazówek, ustalonych przez Pana Gubernatora, dla sprawy utrzymania spokoju i porządku, które są podstawą pomyślności tutejszego społeczeństwa.

Mówca zakończył swoje przemówienie wznieśieniem trzykrotnego okrzyku „Niech żyje”, na cześć Gubernatora dra Wächtera, który to okrzyk podchwycyony został ochotą przez wszystkich obecnych.

Po oficjalnej części zebrania wywiązała się ożywiona dyskusja na temat ważnych spraw, związanych z zarządzeniem gmin, po czym zebrani wójtowie i sołtysi podejmowali byli skromnym posiłkiem. Następnie odbyło się dla uczestników sesji w jarosławskim teatrze świetlnym przedstawienie filmowe, w czasie którego poza tygodnikiem aktualności wyświetlono film p. t. „Komisarz Forst”.

Apel do kupiectwa polskiego o poparcie R. G. O.

Kraków, 11 lutego. Krakowska Kongregacja Kupiectwa wydała do kupców polskich w Krakowie następujący apel:

Odezwa Rady Opiekuńczej m. Krakowa, wzywająca do składania datków na rzecz prowadzonej przez nią akcji charytatywnej wymaga żywego i głębokiego oddźwięku ze strony kupiectwa.

Zawzięcie, ilekroć społeczeństwo wymagało pomocy — kupiectwo polskie ofiarowało swą wysuwało się na jedno z pierwszych miejsc.

Dziś, kiedy bieda i nędza jest tak wielka, gdy jej widok wstrząsa sercem każdego człowieka, a nierzadko i łyzy wyciska z oczu — my, kupcy nie możemy pozostać w tyle i winniśmy w imię naszych dobrych tradycji, przynieść pomoc zgłodniałym i potrzebującym.

Choć i my przeżywamy ciężkie chwile, choć i nasza sytuacja finansowa jest dziś trudna, to jednak nie zwalniamy nas to, byśmy wedle sumienia i sprawiedliwie oszczędzonych możliwości nie mieli pójść z pomocą innym znacznie od nas biedniejszym, w cięższym jeszcze położeniu się znajdującym.

Nie można być obywatelami byle jakim datkiem!

Datek musi być naprawdę ofiarą! Każdy z nas winien odezwać, iż ponosi ciężar na rzecz ogólnego dobra!

Pamiętajmy, że zebrane ofiary pieniężne w pierwszej linii przeznaczone są na pomoc dla przesiedlonych naszych kolegów kupców, a następnie dla innych, równie wymagających wsparcia rodaków.

Postąpmy tak, jak nam nakazuje sumienie i serce. Społeczeństwo żąda tego od nas i tego wymaga.

* * *

W związku z powyższym apelem, Krakowska Kongregacja Kupiecka zawiadamia, że zbierka pieniężna wśród kupiectwa polskiego na rzecz przesiedlonych kupiectwa zbierają delegaci, zaopatrzeni w legitymacje Rady Opiekuńczej, potwierdzonej przez K. K. K.

Wpłaty dokonane za pośrednictwem tych delegatów kierowane są na fundusz specjalny, z którego Rada Opiekuńcza udzielać będzie jeżeli nie wyłącznie, to w każdym razie w pierwszym rzędzie zubożałemu kupiectwu.

KRONIKA

Zeznania w sprawie wymiaru podatku obrotowego i dochodowego.

Kraków, 11 lutego. Kierownik wydziału skarbowego przy rządzie Generalnego Gubernatorstwa wydał rozporządzenie o składaniu zeznań podatkowych dla wymiaru podatku obrotowego i dochodowego.

Do składania zeznań podatkowych dla wymiaru podatku obrotowego są zobowiązane wszystkie osoby fizyczne i prawne, jawne spółki handlowe, spółki komandytowe i nieczynne masy spadkowe, które w poprzedzającym roku kalendarzowym wykonywały zawódowo i za wynagrodzeniem na terenie Generalnego Gubernatorstwa prywatno-prawne świadczenia rzeczowe lub usługi.

Osoby uprawiające handel i rzemiosło mają składać deklaracje podatkowe odrębnie dla każdego zakładu, lub każdego przedsiębiorstwa. Od tego obowiązku zwolnione są osoby, które w poprzedzającym roku kalendarzowym dokonywały wyłącznie obrotów wolnych od podatku na podstawie art. 3 ustawy o podatku obrotowym z dnia 4 maja 1938, w połączeniu z rozporządzeniem wykonawczym z dnia 19 kwietnia 1939 (Dz. U. Rozplitej Nr. 44, poz. 287) chyba, że władze podatkowe wezwą je do złożenia zeznań podatkowych. Wezwania mogą nastąpić w formie obwieszczenia publicznego.

Do składania zeznań podatkowych dla wymiaru podatku dochodowego obowiązane są wszystkie osoby prawne, osoby fizyczne i nieczynne masy spadkowe, prowadzące księgę handlową albo księgę gospodarczą, dalej osoby fizyczne i nieczynne masy spadkowe, nie prowadzące księgi handlowej ani gospodarczej, które jednak w poprzedzającym roku kalendarzowym posiadały obroty lub wpływy brutto przekraczające 3.000 złotych, przyczem nie uwzględnia się wpływów pochodzących z pracy nie samodzielnego (pobory, pensje, wynagrodzenia za pracę najemną).

O ile jednak wymienieni podatnicy posiadali w poprzedzającym roku kalendarzowym wyłącznie dochody z gospodarki rolnej, wówczas są oni zobowiązani do składania zeznań podatkowych dla wymiaru podatku dochodowego tylko wtedy, jeżeli obszar zagospodarowanych terenów rolniczych jest większy niż 15 ha, chyba, że władze podatkowe wezwą ich wyraźnie do złożenia zeznań podatkowych.

Znowu zaginęła dziewczynka.

Kraków, 11 lutego. Znowu zawiadomiono nas o zaginięciu dziewczynki. Jest nią 16-letnia Masiorówna, która wysłała rano w dniu 6 lutego z domu do szkoły i od tam wszelki ślad po niej zaginął.

Masiorówna jest blondynką, średniego wzrostu, ubrana w niebieską sukienkę, niebieski aweter z przodem czerwonym, płaszczyk, beret granatowy, kolarzki popielate, buty, śniegowce wysokie, nieśladę z książkami. Ponieważ wszelkie poszukiwania narazie nie dały rezultatu, przeto zrozpaczeni rodzice proszą, aby każdy, którykolwiek wiedział, lub słyszał coś o zaginionej, zechciał dać znać rodzicom pod adresem: Masior Stefan, Tarnów, Anyka 3, względnie na najbliższy posterunek policji.

(Zet) **MIANOWANIE.** Decyzją J.E. Ms. biskupa kieleckiego, ks. Józef Chwistek, proboszcz w Wolbromiu, mianowany został dziekanem dla parafii diekanatu olkuskiego, leżącego w Gubernji Generalnej.

areztowaniu. Tylko chodzi o pewną formę, którą musimy jeszcze załatwić, a do której pani jest nam potrzebna.

Nie było rady. Orłowska nie chciała narażać się na dalsze przykrości, pozostała w urzędzie komisariatu, czekając jak zbawienia, aby te dwie godziny wkrótce przeszły.

Dobiegła godzina 12 w nocy. Towarzystwo Chalińskiego, składające się jak powiedzieliśmy z panien Ewy i Magdaleny, pana Jarkowskiego i Rzyckiego, rozbawiło się w najlepsze. Każde tango i każdy foxtrot, będący naówczas tak bardzo w modzie, podrywał z krzesła jedną lub drugą parę. Jarkowski okazał się świetnym kompanem: był tego wieczoru w złotym humorze, fundował wszystkim najlepsze koniaki i wszyscy mieli już mocno w czubie, gdy panna Ewa spojrzała na zegarek i zauważyła, że jest już północ.

— Ależ to bardzo młoda godzina! Prostu szkoda się z nią liczyć, to dziecku prostopu — żartował Jarkowski. — Panno Ewo, zaraz zagraja coś, co właściwie za mówięm. Dla pani, tylko dla pani! A wtedy musimy przecież zatańczyć. Czyż nie tak?

Ewa była zbyt zapaloną tanecznica, aby taki apel przeszedł mimo jej uszu. Zgodziła się na pozostanie, chociaż czuła, że właściwie dwa dni zrzędu spędzone na zabawach, to nieco za dużo, jak dla przyzwyczajonej młodej panny. Ale nie brała tego zbyt tragicznie, gdyż wiedziała, że jest to ostatni tydzień jej wakacji, jakie sobie jako studentka uniwersytetu wyznaczyła i że już w przyszłym tygodniu będzie musiała do brzo przysiedzieć faldów, aby nadrobić pewne niedociągnięcia w nauce, a następnie przygotować się do egzaminu, który wisiał nad nią jak przysłowiowy miecz Damoklesa.

Chaliński zauważył odrazu nieco może

zbyt podkreślaną sympatię Jarkowskiego dla Ewy. Wprawdzie zachowanie jego było bez zarzutu i trzymało się uświęconych ram towarzyskich, ale zdawało się Chalińskiemu, że jest mimo wszystko nieco za poufale i zbyt często tańczy z Ewą. Bolało go to o tyle, że zdawało mu się poprzednio, iż Ewa miała dla niego coś nieco więcej, jak zwykłą sympatię. Była ładna, energiczna, elegancka, zamożna i miła, więc młody człowiek myślał o ewentualnym związku z tą osobą, zwłaszcza, że wychował i błądził ona umiała użyć jego dużej fortuny, która lada chwila, po wyświeceniu zagadkowej historii z Jerskim, miała stać się jego udziałem.

Ale Chaliński był w takich razach filozofem: „nie będzie ty, to będzie inna”, ułożył sobie pod nosem i myślał naprawdę o tem, że przecież nie jedna, tylko tysiące panien chętnie za niego wyjdzie za mąż.

Magdalena, bardziej spokojna, a nawet refleksyjna, a może nawet romantyczna, o ile to określenie da się zastosować wogóle wobec współczesnych panien, siedziała znacznie spokojniej, mało rozmawiała, a chętniej słuchała tego, co jej mówił Chaliński lub Rzycki.

Orkiestra po dłuższej przerwie znowu weszła na podium i zaczęła stroić instrumenty. Był to znak, że zabiera się do zagrania jakiegos specjalnie ulubionego przez publiczność „szlagiera” i że prosi na przód już o specjalną uwagę. Między publicznością a orkiestrą wytworzyła się zazwyczaj jakiś tajemny kontakt: obie strony wiedzą, czego się po sobie spodziewać, obie też lubią dawać sobie utajone znaki. Ciepło do królestwa zabawy, jakim jest dancng, polega na tych białych, a jednak w danym razie ważnych i zasadniczych finałach.

(Oleg dalej nastąpi).

Sprawa kart pracy dla pracowników przedsiębiorstw handlowych.

Kraków, 11 lutego. Na podstawie informacji uzyskanych w Urzędzie Pracy w Krakowie, Krakowska Kongregacja Kupiecka komunikuje, iż rozsyłka formularzy podań o wystawienie karty pracy pomiędzy pracownikami handlowymi, w szczególności sklepowych rozpocznie się po dniu 15 lutego 1941 r.

Formularze na podania rozsyłane będą przez Urząd Pracy poszczególnym firmom, celem doreczenia ich z kolei ich pracownikom. Dla wyjaśnienia rozporządzenia Gen. Gubernatora o nowowprowadzonych kartach pracy i wynikających stąd obowiązków właścicieli przedsiębiorstw odbędzie się we czwartek, dnia 13 lutego br. o godz. 9-tej rano zebranie informacyjne w sali Krakowskiej Kongregacji Kupieckiej w Krakowie, przy ul. Wielopole 11, III p.

Szczegółowych wyjaśnień i wskazań udzieli podczas zebrania Dienstatellenleiter z Urzędu Pracy p. Pochlatko.

Na wyraźne życzenie Urzędu Pracy wszyscy pracodawcy zatrudniający więcej niż 20 pracowników winni wziąć udział w zebraniu. Ponadto Kongregacja zaprasza przede wszystkim tych wszystkich członków K. K. K., którzy zatrudniają licznyszy personel i wskutek tego będą tą sprawą w większym stopniu zainteresowani.

Niektórym przedsiębiorstwom handlowym doreczono już formularze podań. Jeżeli to nastąpiło, to należy dotrzymać wskazanego terminu zwrotu wypełnionych podań; w razie wątpliwości, co do sposobu wypełnienia, należy zwrócić się o pomoc do Biura K. K. K.

Najzupełniej bezcelowe jest natomiast zwracanie się, czy pracowników handlowych czy też pracodawców z zakresu handlu do Urzędu Pracy, czy jakichkolwiek innych urzędów o wydanie kart pracy bez uprzedniego wezwania ze strony Urzędu Pracy.

Urząd Pracy z chwilą, gdy przystąpi do zaopatrzenia w karty pracy pracowników handlu jako całości (względnie kolejno poszczególnych branż) nie omissza zawiadomić zainteresowanych drogą obwieszczenia w Biuletynie Izby Przemysłowo-Handlowej oraz za pośrednictwem specjalnego okólnika Krakowskiej Kongregacji Kupieckiej.

Zarządzenie w sprawie usuwania śniegu.

Kraków, 11 lutego. Starosta miejski Schmid wydał w dniu 10 lutego 1941 obwieszczenie (Nr. 95) następującej treści:

1) Stwierdziłem, że nie wszędzie zastosowano się do mojego zarządzenia z dnia 3. I. 1941, ogłoszonego w XCIII obwieszczeniu, w myśl którego właściciele posiadłości (domów i niezabudowanych parcel) przylegających do ulic, albo ich zastępcy obowiązani są do czyszczenia połowy ulic, oraz chodników, położonych przed ich nieruchomością, jakoteż układać ten śnieg wzdłuż ścieków. Należy usunąć także śnieg pochłaniający z ostatnich opadów. Zarządza się, aby osoby, zobowiązane do czyszczenia, usunęły resztę śniegu najpóźniej do 11 lutego, godz. 6 po południu.

2) Poleca się następnie osobom zobowiązanym do czyszczenia, aby natychmiast czyścili chodniki i ścieki ze śniegu i lodu tak, by woda, powstała od topnienia, bez przeszkód mogła spływać do kanałów.

3) W razie gołolodzie należy natychmiast wystarczająco posypywać chodniki piaskiem, popiołem albo innym do tego celu służącym środkiem.

Nad przeprowadzeniem powyższych zarządzeń będzie czuwała policja z całą surowością.

Wypadki opieszałości ulegną karom pieniężnym do 1000 zł., lub karze aresztu do 3-ich miesięcy; niezależnie od tego wymusię policyjnie przeprowadzenie wydanych zarządzeń.

Z sali koncertowej.

Od Haydna do Straussa.

Olbrzymia frekwencja publiczności, która wypełniła na wczorajszym koncercie salę Filharmonii po brzegi, potwierdziła tradycję muzycznego i umiającego cenić sztukę Krakowa. Entuzjazm, z jakim zostały przyjęte poszczególne części bogatego i urozmaiconego programu, był żywiołowym aplauzem dla polskich muzyków, którzy wykazali swoje wysokie walory artystyczne tak w ujęciu głębokich form klasycyzmu i tajemniczej fantastyki epoki romantycznej, jak też lżejszych kompozycji, t. zw. „żartów” muzycznych, jakie zostały wykonane brawurowo. Szczerą sympatię i oklaski publiczności zdobył sobie dyrygent p. Rudolf Erb, którego pamięć muzyczna w prowadzeniu orkiestry od początku do końca koncertu bez partytur zyskała ogólny podziw.

Przechodząc do poszczególnych części programu na wyróżnienie zasługuje wykonanie *Symfonii Haydna D-moll*, nazwanej „Die Uhr”. Pierwiastek ilustracyjno-programowy, charakterystyczny zresztą dla wszystkich symfonii Haydna, został świetnie zaznaczony przez poszczególne grupy instrumentalne i partie solowe, które oparte na powtarzającej się rytmicznie terej, podkreśliły zasadniczy motyw miarowego taktu zegara.

W części „Menuetto”, w zestawieniu z menuetem Mozarta z Symfonii Es-dur, który usłyszeliśmy w następnym punkcie programu, zaznacza się wybitna różnica w technice formy i melodii instrumentalnej. Menuet Haydna o zwartej konstrukcji, cechuje żywioł i szybkie tempo, natomiast niezrównana mozartowska gracja wytworność stylu i melodyjność została artystycznie przeprowadzona przez pierwsze skrzypce, w usteach pełnej orkiestry tutti, oraz partii solowej fletu.

Świetna interpretacja w kolorystyce instrumentalnej wykazała orkiestra w wykonaniu *uwertury do opery „Oberon” Webera*. Piękna introdukcja solo na waltornie rozpoczyna adagio sostenuto, którego nastrojowe tło podtrzymują odpowiedzi fletów, oboj i klarinetów, subtelne tony skrzypiec i akusamitne, głębokie brzmienie wiolonczeli. Wspaniała barwa orkiestralna w kontrastowej części Allegro con fuoco osiągnięto dzięki mistrzowskiemu pokonaniu jego trudności technicznych, jak również w *uwerturze Reznika do baśni dramatycznej „Donna Diana*. Cudowne zgranie kwintetu smyczkowego, t. zn. pierwszych i drugich skrzypiec, altówek, wiolonczeli i ba-

sów, artystycznie wykonane solo na oboj złożyły się na doskonałą całość tej formy muzycznej, jaką stworzył Reznick.

Muzyczne klejnoty straussowskie zdobyły publiczność, której entuzjazm nakłonił dyrygenta Erba do powtórzenia „Perpetuum mobile”, wreszcie marsza wojkowego już przez samą orkiestrę.

W ocenie całości z prawdziwą satysfakcją powtarzać się trzeba w superlatywach dla *zespołu artystów polskich Filharmonii Krakowskiej*, podkreślając idealne opanowanie rytmiczne, szczególnie w trudnych partach technicznych, świetną kolorystykę instrumentalną, której wyczucie należy przypisać młodemu, a posiadającemu niewątpliwie wielki talent muzyczny, dyrygentowi p. Erbowi.

Jak otrzymaliśmy informacje z kół miarodajnych, będziemy mieli możliwość usłyszenia w krótkim czasie kwartetów smyczkowych, jeden prowadzony przez p. profesora Mikuszewskiego, drugi przez p. prof. Rosnera. Tak więc zainteresowanie muzyczne publiczności krakowskiej znajdują pełne zadowolenie w przyszłych wieczorach muzyki kameralnej.

Czarkowska Joanna.

Koncert Stanisława Drabika w „Domu Plastyków”.

Kraków, 11 lutego. Znakomity tenor oper polskich i zagranicznych Stanisław Drabik wystąpił we czwartek 13 bm. w „Domu Plastyków” przy ul. Łobzowskiej 3 w dużej dolnej sali z koncertem pieśni i arii operowych.

Zapowiadę występu znakomitego tenora, znanego z jego świetnych kreacji w Tosce, Pajacach, Halce i Madama Butterfly w operze krakowskiej, jak również z wielu pełnych sukcesów zagranicą, wywołała w kołach miłośników muzyki w Krakowie wielkie zainteresowanie i zadowolenie, tem więcej, że ostatnie występy Drabika w operze krakowskiej pamiętane są dobrze przez melomanów. Akompanjować będzie znany kapelmistrz oper polskich dyr. Stefan Barański. Początek koncertu o godz. 6 wiecz.

W chwili wybuchu wojny Stanisław Drabik przebywał w Lwowie, gdzie był dyrektorem opery. Poprzednio bawił zagranicą, gdzie dał się poznać jako doskonały inżynier i reżyser oper polskich jak Halka Moniuszki i Casanova Rózyckiego.

się do winy, uporczywie twierdząc, że tłem oskarżenia ze strony Janiny Kopeć była zemsta. Niewinność swoją poparł — płaczem, sąd jednak, biorąc pod uwagę „bujną” przeszłość „niewinnego” recydywisty, skazał go na dwa lata i 6 miesięcy więzienia, zarazem pozbawiając go praw obywatelstwa na lat pięć. Marja Bieda, dopomagając swemu kochankowi, uznana została też winną i otrzymała 3 miesiące aresztu.

Syn okradł matkę.

Kraków, 11 lutego. Przez Sąd Okręgowy w Krakowie rozpatrywana była sprawa kradzieży dokonanej przez Izraela Artura Backeurotha ucznia ślusarskiego, lat 16-tu, wzn. moź.

Młodzieniec ten w okresie od marca do połowy lipca przywłaszczył sobie szereg drogocennych rzeczy należących do jego matki — łącznej wartości powyżej 1.000 zł. Rzeczy te następnie sprzedawał złotnikowi Józefowi Bocherowi, lat 33, oraz mechanikowi Izraelowi Bresslerowi, którzy, wiedząc o źródle pochodzenia tych rzeczy, od-

kupowali je za bezcen od nieletniego złodzieja.

Oskarżony przyznał się do popełnienia kradzieży, z powodu jednak niestawienia się jednego ze świadków na rozprawę, sąd odroczył wydanie wyroku do dnia 18 bm.

170 pożarów w ciągu roku.

(Zet). Mielchów, 11 lutego. Na terenie powiatu mielchowskiego w ciągu ubiegłego roku zanotowane ogółem 170 pożarów.

Dla zbadania przyczyny tej klęski żywiołowej, z polecenia starosty powiatowego w Mielchowie specjalna komisja policyjno-ogniowa przeprowadziła kontrolę wszystkich budynków na terenie powiatu.

W wyniku kontroli stwierdzono, że blisko półtora tysiąca budynków jest wadliwie wybudowanych i zagrożonych niebezpieczeństwem pożaru.

Ostatnie pożary w Kielcach.

(Zet) W ubiegłym tygodniu w Kielcach miały miejsce trzy pożary — jeden większy przy ul. ks. bisk. Bandurskiego i dwa mniejsze, mianowicie przy ul. Śniadeckiego 1, gdzie ogień przepalił podłogę oraz przy ul. Zagórskiej 5, gdzie zajęła się szalarnia pralni bielizny.

We wszystkich trzech wypadkach pożar powstał od nadmiernie rozgrzanego pieca żelaznego. Właściciele mieszkań z piecykami żelaznymi, lekceważąc w wysokim stopniu bezpieczeństwo pożaru, wychodzą spokojnie na miasto, pozostawiając rozpalony piec bez żadnej opieki. Oczywiście w takich warunkach łatwo zajmują się najbliższe położone sprzęty, przepierzenia drewniane itp., mogą spowodować groźniejszy pożar, trudniejszy do zlikwidowania przy obecnych mrozach.

Ostatnie pożary, mimo utrudnionej akcji z powodu mrozów, zostały szybko zlikwidowane przez miejską straż pożarniczą tak, że straty we wszystkich wypadkach nie są zbyt poważne. Łatwość pożaru i nieszczęście powinny zmusić właścicieli mieszkań z piecykami żelaznymi do zachowania jak najdalszej ostrożności na przyszłość.

(Zet) ZGON KAPŁANA. — W Kielcach zmarł ks. Bronisław Obuchowicz, prałat kapituły katedralnej, przeżywszy 86 lat — kapłaństwa 61 lat.

STAN WODY NA WIŚLE wynosił w dn. 11 lutego w Krakowie 325, w Zawichoście 356.

(Jo) W PONIEDZIAŁEK WIECZOREM zawieszano Pogotowie na ul. Zwierzyńce 29 do piekarni, gdzie doznał ciężkich poparzeń ręki, oraz klątki piersiowej piekarz Szymski Jan, lat 32, w czasie przenoszenia żarzących się węgli z pieca na piec. Po udzieleniu pierwszej pomocy, przewieziono go do szpitala św. Łazarza.

(Zet) ZAMKNIĘCIE MŁYNA. Na zarządzenie władz, z dniem 1 bm. został zamknięty młyn „Renesans” w Jędrzejowie. — Mieszkańcy Jędrzejowa i okolicy, którym przydzielono młyn „Renesans”, mają możliwość zamiany zboża na makę w młynie „Renoma” w Jędrzejowie.

(Zet) KRADZIEŻ KONI. W Mniszku, gm. Złotniki (pow. Jędrzejów), skradziono Wojciechowi Łatasowi konia wartości 1.500 zł., oraz jego sąsiadowi, Wincentemu Szałce konia i sanie. Złodzieje usiłovali skraść również konie Franciszkowi Łatowskiemu, lecz zostali przez niego spłoszeni.

WAŻNE DLA PP. PRACODAWCÓW I ADMINISTRATORÓW DOMÓW

ukazały się

w opracowaniu Cz. Plotkowicza

TABELE POTRĄCEN

(gotowe listy płac) od pracownika i pracodawcy, na ubezpieczenia społeczne i podatek dochodowy. — Cena zł. 7. — Sprzedaż: Warszawa, Marszałkowska 49, m. 28, tel. 838-66, oraz we wszystkich księgarniach. 804k

Co grają w kinach?

Kino WANDA św. Gertrudy 5

wyświetla do czwartku, 13 lutego b. r. film p. t.:

Szukamy Korffa!

W rolach głównych: Heinz RÜHMANN — Victor JANSON Senta FOLTIN

BYK z GALENTY

Powieść ze stepów amerykańskich pióra Wacława Starkiewicza ukazała się w Nr 2 (lutowym) wydawnictwa

CO MIESIĄC POWIEŚĆ

Wszędzie do nabycia. CENA 1 zł. Red. i Adm.: Warszawa, Marszałkowska 3.

Cukiernika

zdołnego poszukuje

„Kaffeehaus Alter Markt”. Zgłoszenia od godz. 9—10 w Zarządzie. 803k

UNIEWAŻNIAM zgubioną legitymację osobistą na nazwisko Porębska Kazimiera, Skalmierz, pow. Mielchów. 5120

MARTA FILIPCZAK chironantka przyjmuję o dziennie: Kraków Pawła 18 m. 9. 4279

POSZUKUJĘ spółnika z gotówką około 60 tysięcy złotych do wykończenia kamienicy 3-eh piętroj przy dohrym trachcie. — Zgłoszenia: Kraków, Filarecka 12 m. 3. 5242

JASNOWIOZ LURANDI przepowiada przy szlōcie oraz wyświeta zagnionych: — Kraków Starowislna 14, mieszkanie 23 — oficyna. Przyjmuje od godziny 3—6. 4883

Najkorzystniej kupisz — sprzedasz. Jeżeli ogłaszać się będziesz w GONCU KRAKOWSKIM.

Przybory szewskie

poleca hurtownie Firma H. BRONNER

w Krakowie, ul. Dietla 48 — Tel. 169-86

498k

pod Zarządem komisarycznym

NARODZINY MICKEY MOUSE

Tajemnice filmów obrazkowych odsłania interesujący artykuł w Nr 6 ILUSTROWANEGO TYGODNIKA „7 DNI”

Numer ten zawiera również:

ciekawe reportaże i felietony, przeglądy i recenzje tygodniowe, liczne zdjęcia aktualne, nowele, powieści, humor i rozrywki umysłowe.

WSZĘDZIE DO NABYCIA CENA 50 GROSZY.

Red. i Adm.: WARSZAWA, MARSZAŁKOWSKA 3.

Hurtownia Galanterji i Towarów Krótkich Leopold Jasiński

Kraków, ulica Dietla Nr. 44

